

Lukas 22 : 31 – 34

Thema: Lijden met Christus, dat gaat niet

Lezen: Lukas 22 : 14 – 34

Tekst: Lukas 22 : 31 – 34

Zingen: Lied 14 : 1, 2 en 5 (Oude Liedboek; na votum)

Zingen: Psalm 71 : 1 – 3

Zingen: Opwekking 614 (na de verkondiging)

**Zingen: Gezang 181 : 7 en 8 (na Dordtse Leerregels,
hoofdstuk V, art. 4 – 6)**

Zingen: Gezang 155 : 1, 4 en 5

Zingen: Lied 297 : 1 en 2 (Oud Liedboek)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Petrus weet het beter

Petrus weet het beter dan de Here Jezus. Dat maakt dit stukje Bijbel spannend. Wij zijn dat niet zo gewend. Je moet er niet aan denken dat Jezus hier op de preekstoel zou staan. En dat er iemand van u zou opstaan. Noem hem broeder Peter. Die zou zeggen: Jezus, wat u daar zegt, gaat absoluut niet gebeuren. Uw woorden kloppen niet. Eigenlijk zegt hij: Jezus u

bent een leugenaar. Het zou je koud om het hart worden. Ongehoord, zo iets tegen de Heiland te zeggen. Hij weet het beter dan Jezus. Het moet niet gekker worden. Dat gebeurt er in onze tekst. Petrus bezwijken? Zou hij tot inkeer moeten komen? Hoe komt Jezus erbij. Moest Jezus voor hém bidden? Een vergissing. Petrus is ervan overtuigd. Dit kan Petrus niet op zich laten zitten: “Heer ik ben zelfs bereid om met u de gevangenis in te gaan en te sterven”. Je moet maar durven. Hij is zó overtuigd van zijn gelijk! Wat een grote woorden. Nu kun je daar Petrus over lastig vallen. Als die broeder hier in de gemeente zoiets zou zeggen tegen dominee Jezus, dan zouden we hem er eens flink op aanspreken. Dit kun je niet maken! Hoe Petrus zo brutaal kan zijn. Hij moet zijn grote mond eens wat houden, en Jezus excuses aanbieden.

Je kunt het ook anders bekijken. Wat Petrus nou net zei, hij moet wel veel van de Here Jezus houden. Anders zou hij dit nooit zeggen. Wat heeft hij Jezus lief! Je zou er jaloers op zijn. Als hij dat meent, met Jezus sterven, dan is dat geweldig. Het komt Petrus wel recht uit zijn hart. Wat een vurige, emotioneel

geladen liefde. Ik weet niet, of ik dit zou kunnen. **Zou** u dat zeggen: “ik ben zelfs bereid om met u in de gevangenis te gaan en te sterven”. Dát had Petrus intussen wel opgepikt. Er zou iets ergs gebeuren met Jezus. Hij wil het allemaal meemaken. Mee lijden met Jezus. Niks is hem te erg! Er zit iets prachtigs in. Is dat niet te aardig? Je moet toch wel eens een keer iemand de les kunnen lezen. “Dít flik je niet weer! Je weet toch wel tegen wie je het hebt? Zo ga je niet met de Here Jezus om” Opvallend dat je daar niks van leest in de tekst. Je hoort de andere discipelen niet zeggen: “foei Petrus, wat verbeeld jij je wel! Spoel je mond. Jij, ook altijd. Denk eens na”. Ze waren het met hem eens. Dat lees je in Marcus 14. Ze zaten op dezelfde lijn als Petrus. Ook Jezus zegt niet: Petrus, weet je eigenlijk wel tegen wie je het hebt? Ik ben wel de Zoon van God. Schande dat je mij de les leest. De Here Jezus trekt die kaart niet. De kaart van zijn gezag, zijn goddelijkheid. Hij laat het gebeuren. Heeft Hij wél de liefde van Petrus geproefd? Die ik bij eerste lezen van de tekst niet zag? Nota bene, hij trekt al drie jaar op met Jezus, hoe kan hij toch zó dom zijn. Of was ik dom, dat ik

over de liefde van Petrus heen las. Misschien moet ik wat minder snel zijn met mijn oordeel. Onze tekst beschrijft hoe het soms gaat met mensen. Weet Petrus het beter? De tekst laat er ruimte voor. Spreekt Petrus Jezus tegen? Zo kan het gaan. Die opstandige openhartigheid zie je meer in de Bijbel. Job strijdt tegen God. Hij is het met Hem niet eens. Hij laat het horen ook! Jeremia noemt God een loerende beer en een verscheurende leeuw (Klaagliederen 3). God zegt dan niet: dit kun je niet maken, ik ben wél je Schepper. Het wordt ook niet geschrapt uit de Bijbel. Censuur! Dat doen dictators. Zij zetten journalisten gevangen, die kritiek hebben. De Bijbel geeft ruimte aan tegenspraak, God geeft ruimte. Gods rijk is geen dictatuur. God is Vader. Hij heeft oog voor zijn kind, voor de gevoelens in het hart, voor de paniek, de felle emotie. Hij weet dat dan niet alles er even mooi uit komt. Je kunt in een gebed schreeuwen naar de hemel, dat je het er niet mee eens bent. Open, eerlijk. Zonder dat het direct afgestraft wordt. In Gods gezin mag je lucht geven aan je gevoelens, al zijn die heftig. Denk je dat je het beter weet? Zég het, als je dat nodig vindt! Spreek God

aan! Loop Hem niet voorbij. Hij wil, dat je met je boosheid, of paniek, of eigenwijsheid bij Hem terecht komt. Hij zegt zelfs van Job, dat die recht gesproken heeft van Hem.

Ook als je de HERE lief hebt, kun je tekeer gaan. Misschien wel juist omdat je Hem lief hebt, kun je dingen niet van Hem hebben, je kunt het soms niet uitstaan wat Hij met je doet. Als het er dan uit moet, leg het bij Hem neer! God kan meer hebben dan wij denken. Juist omdat Hij lief heeft. Waar liefde in het spel is, kan het spetteren. Je wilt elkaar vast houden.

Petrus weet niet beter

Ondertussen blijft staan: Petrus heeft niet gelijk. Hij dént wel, dat hij met Jezus mee kan op de weg van het lijden. Mét Hem in de gevangenis, mét Hem de dood in! Wát een vergissing. **Het** gebeurt een paar uur later. Nog voor de haan kraait. Heeft hij die vreselijke woorden er uit gekraamd: “ik ken die man niet, ik heb met Jezus van Nazareth niks te maken”. Hij deed dat al vloekend en een eed zwerend (Marcus 14 : 71). Kan dit? Hij hield toch van Jezus? Kan je zó van Jezus houden, en toch zo

door het ijs zakken? Je doet belijdenis van het geloof. Je houdt van Jezus. Een dag of wat geleden nog in een gesprek met de ouderling en de predikant gezegd. Mooie woorden over liefde voor God. Je méént het. Je staat er helemaal achter. Dat was donderdagavond. Voor de kerkenraad. Maar zaterdag... Er ging iets mis. Dikke ruzie met je vrienden. En je ging toch tekeer. Je hebt zelfs lopen vloeken. Niks christelijks aan. Wat kan een mens zichzelf tegenvallen. Hoe vaak moet een echte christen zich niet schamen voor zichzelf. Of anderen schamen zich voor jou! Die vinden dat een reden om je te laten vallen. Dat gebeurt soms ook. Het is bizar, hoe makkelijk mensen elkaar in de steek laten, juist op momenten dat je elkaar nodig hebt, dat ze moeten hélpén. Er *zijn* voor die ander...want morgen, als jij van je voetstuk valt, wil je ook graag dat er mensen zijn die jou helpen!

Petrus maakt het helemaal bont! Vergeet niet: hij was nog gewaarschuwd ook. Jezus had net gezegd: de Satan heeft het recht opgeëist om jullie als graan te mogen zeven. Dat zou nu gaan gebeuren. Het zou er ruig aan toe gaan. Zeker voor

Simon ziet het er niet best uit. Simon, de Here Jezus noemt hem bij zijn naam van huis-uit. Simon (vers 31), niet Petrus, de rotsman, maar Simon, de man in zijn normale menselijke kracht, dat is: in zijn zwakheid. Hij wordt totaal heen en weer geschud, het zal zo erg worden met hem dat het groen en geel voor de ogen ziet. Hij staat niet zo sterk in het leven als het lijkt. Er hoeft maar iets te gebeuren, of hij is kapot. In de war. Helemaal van slag. Jezus zegt: Petrus (vers 34), het zal je straks gebeuren. Nog een paar uurtjes, voor de zon opgaat, wordt er aan alle kanten aan je getrokken. De satan zit er achter. Als hij je door elkaar rammelt, weet je niet waar je het zoeken moet. De Here gebruikt nu de naam Petrus. "Ik zeg je, Petrus, de haan zal niet kraaien voordat je driemaal geloofend hebt dat je mij kent". Petrus, rotsman, de man die stevig in zijn schoenen staat, de man van die krachtige belijdenis, waarop Christus zijn gemeente bouwt. Petrus, de man op wie je kunt bouwen! De satan pakt hem, en Petrus de steunpilaar gaat op een vreselijke manier onderuit. Het is voor de satan zelfs niet meer dan een koud kunstje. Hij gebruikt geen grof geweld.

Hoeft Petrus niet in de gevangenis te zetten. Zijn dood is niet in beeld. Satan gebruikt een dienstmeisje. Zij zegt een paar woorden maar (“die man hoorde er ook bij”), en daar zie je hem uitglijden, de rotsman Petrus: “Ik ken Jezus niet eens”. Als de satan aan hem trekt is Petrus die naam niet meer waard. Hij is een zwak mannetje, waar je niet op bouwen kunt. **Het** ene moment nog sterk in de liefde voor Jezus...een uur of wat later: “ik ken die man niet”. Dán komen de tranen. Petrus ging naar buiten en huilde bitter. Daar is een mens niet zomaar aan toe. Hij kan tijden lang boos zijn op God, vol bittere gevoelens van wrok. Maar eens kom je er achter. Je had het onderschat. Dat was Petrus overkomen. Satan is veel sterker, en slimmer dan hij had gedacht. Petrus had niet door hoe erg het zou worden! Hij dacht het beter te weten dan Jezus. Maar Petrus wist niet beter. Hij wist gewoon niet wat hem zou overkomen. Jezus had het duidelijk gezegd. Het drong niet tot hem door. Zijn vurige woorden, vol liefde tot de Heer, waren te groot! We moeten Petrus maar niet te veel verwijten. Wie weet, wat de satan deze week met mij doet. Wat staat ons te wachten? Er is niet zoveel

voor nodig om onderuit gehaald te worden. Een enkel woord van een familielid, een opmerking van een collega, satan kan het zo wat losjes laten vallen in je leven, en jij struikelt. Daar ligt de Jezus-liefhebber. Er zijn van die tijden dat je sterk staat als Petrus, die zijn geloof beleed: Ja Jezus, U bent de Zoon van de levende God. Het lijkt of je de wereld aan kunt, te gek dat je mag geloven! Je bent er enthousiast van. Je méént het. Maar er hoeft niet veel te gebeuren, of je bent zwak als Simon. Wat is er van je geloof over? “Ik ken die man niet”. Kan het erger? En dan ook nog gewaarschuwd. Petrus wist niet beter...dat is niet om hem te verontschuldigen. Hij was eigenwijs. Hij luisterde niet. Liet zich niet waarschuwen. Had veel vertrouwen in zichzelf. Geloof in eigen kracht. Grote woorden, waar niks van overblijft! Het kan een mens onzeker maken. Je twijfelt. Geloof ik wel goed genoeg! Hou ik het wel vol. Ik kan wel zeggen: ik hou van Jezus. Maar maak ik het ook waar!? Het is soms zo verwarrend, allemaal. Je wordt heen en weer geschud. Wat heb ik aan mijn geloof? Wat heeft God aan mij? Ik voel me een

christen van niks. Zou Hij nog wel van me houden? Wil Hij mij nog als zijn kind? Soms is het om te huilen. Net als Petrus.

Jezus weet het precies

We hebben gelet op Petrus. Laten we Jezus niet vergeten. Ook nu gaat het om Hem. Als je deze verzen leest, denk je: wat moet Jezus met dit zootje mensen. Ze maken er niets van. Het ene misverstand na het andere. Vlak na de viering van het avondmaal beginnen ze over wie de belangrijkste was. Dan Petrus, die niet begrijpt waar Jezus het over heeft. Tenslotte het verhaal van de twee zwaarden, waar ze mee aan komen zetten. En Jezus die als een soort van vermoeid reageert: nou, kijk eens aan, als dat niet genoeg is! Wat een onbegrip! Mensen die het dichtst bij Hem stonden. Ze laten achter elkaar merken dat ze niks van Hem begrijpen. Met zulke mensen valt toch niks te beginnen? En Jezus blijft maar gaan! We mogen Hém erom bewonderen! We zien Hem in zijn kracht. De mens Jezus, die tegelijk God is. Juist als Zoon van God weet Hij wat Hem te wachten staat. Eén van zijn trouwste discipelen zal Hem in de

steek laten. Hij weet dat het gaat komen. Niet een beetje vaag. Zo van: hij voelt wel aan hoe het gaat met zwakke mensen, die zullen een keer onderuitgaan. Dat zeggen wij ook wel eens van iemand: die, oh, die gaat nog wel tegen een paar dingen oplopen. Daar kun je op wachten. Meer kunnen we niet zeggen. Jezus zegt wél meer. Hij weet precies wát er gaat gebeuren: 3 maal verloochenen. En ook wanneer: voor de haan gekraaid heeft. Nog een paar uren en het is zo ver. Dat is typisch het goddelijke in Hem. Als Zoon van God kijkt Hij vooruit, en weet exact wat er gebeuren gaat. **En** Hij gaat maar door. Op een onmogelijke weg. Dit is voor een normaal mens niet te dragen. Om krankzinnig van te worden, die eenzaamheid, het onbegrip de macht van satan die Jezus tegemoet gaat. Hij wéét het. En Hij haakt niet af! Hij zou het kunnen zeggen. Waar doe ik het voor. Voor zúlke mensen, die er werkelijk niets van hebben begrepen? Die steeds weer teleurstellen? Maar Hij gáát! Dit gaat zó diep, het lijden van Jezus. Niemand kan het vatten. Wil je het je indenken, dan maakt het je gek. Het lijden van Jezus is niet te begrijpen, het is niet te spelen in een drama, hoe zou je

zijn verdriet voelen of uitbeelden. En je kunt het niet meemaken, zoals Petrus wil. Iedereen moet Jezus hierin alleen laten. Het is allemaal te erg voor mensen. Er **wordt veel geleden** in de wereld. Een grote berg verdriet, mensen gaan kapot. Maar dít is uitzonderlijk, wat Jezus meemaakt. Hij gaat door. Hem wachten vreselijke uren. Het erge is dat Hij wéét wat er komt. Hij, Gods Zoon. En nóg bidden! Voor Simon. Vader, laat zijn geloof niet bezwijken. Geef hem ruimte voor inkeer. Laat hij straks zijn broeders bemoedigen. Hij is nog steeds met zijn mensen bezig. Van wie Hij niks hoeft te verwachten. Geen trouw, geen nabijheid. Ze laten Hem vallen. Maar Híj laat niet vallen! Hij blijft bidden. Ook voor ons. Wij weten niet, wat ons overkomt. Misschien sta je er wel sterk in, in het leven. Dagen waarin je heel wat aan kunt. Morgen kan het je ontzettend moeilijk krijgen. Misschien krijg je wel ruzie met God. Ben je het helemaal niet met Hem eens. Heeft de satan je te pakken. Denk dan: Jezus hééft het al gezien. Hij heeft zijn maatregelen al genomen. Zijn handen al gevouwen. Om te bidden voor jouw geloof. Dat kan diep wegzakken. Het kán zover komen, dat je er

niet meer om geeft. Niet om God. Niet om Jezus. “Ik ken Jezus niet”, misschien maalt het je door het hoofd. **Maar** Jezus heeft voor je gebeden. Zijn gebed is krachtig. Hij houdt je vast, waar jij dreigt los te laten. Hij geeft om je, waar jij al niet meer om het geloof geeft. Hij bídt. En Hij lijdt! Tot het einde. Hij heeft de beker van het lijden leeg gedronken. Om vaste grond te leggen onder zijn gebed. Voor jou! Om tot Vader te zeggen: Vader Ik heb geleden wat niemand kon lijden. Daarom kan ik nu bidden, wat niemand kan bidden. Ik bid voor hen allen, daar in de kerk. Ziet u ze zitten? Ziet u hoe zwak ze zijn? Wees met hen. Deze week. Dat ze hun geloof behouden. En elkaar versterken, als ze tot inkeer gekomen zijn. Amen.